

Anna Rudolfová, 25 rokov, Šalgočka

Počas krásneho a mimoriadne teplého októbrového dňa som dostala jeden z mojich povestných skvelých nápadov. Vyskočila som z kuchynskej stoličky so svietiacimi očami a odhodlaným výrazom na tvári a šinula som si to do dedkovej dielne, zaprášenej a riedidlovým pachom naplnenej stavby prilepenej o bok domu. Blížili sa babičkine narodeniny a ja som jej práve vymyslela špičkový darček.

Všetko, čo som na to potrebovala, boli zostatky sviečok, voskovky, knôt a malý zaváraninový pohár, najlepšie taký, čo v ňom predávali tatarku. V dielni som už pri mojich predchádzajúcich expedíciách spozorovala, že na ponku je pri stene položená krabica, pokrytá lepkavým prachom a okrem iných harabúrd v nej bolo aj zopár malých kahančekov v tmavohnedých plastových obaloch. Napchala som si ich do vreciek na teplákoch a obzerala som sa, kde by som splašila nejaký ten knôt. Prelašovala som síce všetky police a šuplíky plné asi tak dvadsiatich typov šróbov a klincov, ale po knôte tam nebolo ani stopy. Zo zúfalstva som sa už chystala plesnúť základ môjho projektu späť do tej nechutnej krabice, no v tom mi došlo, že babka má v Novej Obývačke v sekretári niekoľko vysokých sviec, ktoré tam stáli už roky a nikto ich nikdy nezapaľoval. Nová Obývačka sa volala Nová pre to, lebo sme ju využívali len na zvláštne príležitosti, ako napríklad na narodeninové oslavy a hostiny na hody a babka túto posvätnú miestnosť udržiavala tak dôkladne, že všetok nábytok, koberce a proste všetko tam vyzeralo ako nové. Ešte ju aj zamykala, ale kľúč nikdy nevyberala zo zámku, takže som sa tam kedykoľvek mohla potajomky vkradnúť a starať sa o moju obľúbenú palmovú rastlinu zasadenú v takom veľkom kvetináči, že by som sa doň zmestila aj ja a to by tam ešte zostalo miesta až-až. Raz za čas som jej nožnicami z kuchyne pristrihla hneďúce konce listov, aby bol jej účes perfektne udržiavaný a mohla sa tak stať sa hviezdou v rohu miestnosti počas všetkých osláv narodením v Novej Obývačke.

Pred dverami som si vyzula papuče, aby som ani náhodou nepoškvrnila voňavý koberec v prvotriednom stave. Dala som si dole dokonca aj ponožky, lebo som mala rada, ako sa mi bosé nohy zabárali do jeho vysokých a mäkkých vlasov. Prešla som okolo vylešteného dreveného stola k sekretáru so sklenými posuvnými dvierkami. Nasadila som si na ruku spodnú časť trička, aby som na skle nezanechala odtlačky prstov, posunula som dvierka a načiahla som sa za vysokánskou sviečkou s obrázkom nejakého svätca v modrých šatách. Zámerne som si vybrala tú najvyššiu, aby som mala k dispozícii poriadne dlhý knôt, ktorého

zápaľný koniec som mohla prilepiť páskou o vonkajší bok pohára určeného na najnezabudnuteľnejšiu sviečku storočia.

Ulovila som čo som potrebovala a mohla som sa vydať zháňať posledné potreby na zrealizovanie môjho veľkolepého projektu.

Nezabudla som za sebou zamknúť. Kľúč v zámke na môj vkus dnes vydával príliš hlasný zvuk. Nechcela som na seba upozorňovať, chystala som pre babku prekvapenie a tak to malo aj zostať. Síce som bola v dome úplne sama, no nemala som odvahu narúšať krehké ticho obklopujúce výrobu babkinho darčeku.

V špajzi som splašila presne taký pohár, aký som potrebovala a z kuchynského stola som si zobrala voskovky, ktorými som len pred chvíľou vyfarbovala omaľovanku s myškami. Pohárik mal síce na sebe ešte časť etikety, no zvyšky papiera som poľahky odstránila teplou vodou a hubkou na riad.

Na stole som založila základňu na prípravu pestrofarebnej sviečky v pohári, ktorú som sa chystala vytvoriť.

Malým nožíkom som nešikovne a s miernymi ťažkosťami napoly vyrezala, napoly vydlabala knôt z veľkej sviečky, napchala som ho do zaváraninového pohára a jeho vrchný koniec som lepiacou páskou pripevnila o vonkajšok môjho praktického obalu na dúhovú sviečku pre babku. Skontrolovala som, či mám po tomto zákroku všetky prsty a pokračovala som v práci.

Kahance som vybrala z ich plastových príbytkov a rozbila som ich tlčikom na mäso, aby som z nich mohla vybrať ich krátke knôtky, ktoré mi na nič neboli. Plán bol nasledovný: roztopiť jeden kahanec s kúskom voskovky, naliať zmes do pohára, ktorý som umiestnila do umývadla v kúpeľni, kam som napustila studenú vodu, aby po naliatí horúceho vosku sklená nádobka nepraskla a mohla som sa pustiť do ďalšej farebnej časti. Kuchynský drez bol obsadený rozmrzajúcou kačkou, čo mi mierne narušilo postup sviečkomajstrovania, lebo do kúpeľne som s horúcou tekutinou musela prebehnúť cez dve dlhé chodby.

V kuchynskej skrinke som našla smaltovaný hrnček s uškom, zapla som plynový sporák a hrnček som naň položila. Z bezpečnostných dôvodov som si na ruky nasadila chňapky, ktoré mi, našťastie, boli až po lakte, vďaka čomu som sa cítila ako profesionál, ktorý má svoju sebazáchovu pevne pod kontrolou a mohla som začať s vytvorením prvej, zelenej vrstvy.

Oba komponenty budúcej farebnej zmesi sa už začali pred mojimi dychtivými očami roztápať. Keď sa z hrnčeka začalo pariť a všetko sa v ňom premenilo na kvapalinu, schmatla

som ho a utekala som do kúpeľne, kde som náklad bezpečne doručila do prístavu. Vosk začal vďaka studenej vode obklopujúcej sklo ihneď tuhnúť a pohárik, vďaka Bohu, držal stále pokope.

Keď som sa vrátila do kuchyne, aby som dala roztápať ďalšiu vrstvu, zistila som, že som nevypla sporák. Ale hneď mi napadlo, že z praktických dôvodov by som mala nechať celý čas plameň horieť a nebudem sa musieť zdržiavať krútením kolieska sem a tam.

Šlo mi to celkom dobre, až som sa čudovala, že sa nič divné neprihodilo a v tom ma zo zamyslenia nad hladkým priebehom tohto diela vytrhol plameň šľahajúci zo smaltovaného hrnčeka, kde sa topila oranžová vrstva. Neváhala som, schmatla som ho a hodila som sa k vodovodu, kde som plným prúdom pustila vodu do hrnčeka, aby som uhasila začínajúci požiar a vyhla som sa reportáži vo večerných správach. Kačica-nekačica, musela som zachrániť babkin dom pred katastrofou. Ale čo čert nechcel, voda plameň len viac rozdráždila, takže som s pekelnou planúcim telesom vybehla na dvor a celé som to švacla do odtokového jarčeka veľa domu, ktorý slúžil na zberanie dažďovej vody z odkvapov. Hrnček postupne prestal horieť, čo ma upokojilo, aj keď nie som osoba náchylná prepadať panike.

S myšlienkou na nedokončený darček som sa vrátila do kuchyne, kde to smrdelo horšie, než v chlieve, otvorila som okno a našla som nový hrnček na prípravu posledných dvoch farebných poschodí.

Všetko od toho adrenalínového momentu prebehlo veľmi hladko a pred babkiným príchodom z obchodu som stihla na viečko najnádhernejšieho výrobku stvoreného pod jej strechou nakresliť fixkou kvetinku a ozdobný nápis: PRE BABKU.

Hrnček z dvora som vyhodila do smetiaku na ulici a pridala som tam aj obaly z kahancov a zvyšky teraz už bezvýznamnej sviečky zo sekretáru.

Babka sa síce čudovala, čo to v dome zapácha, ale na to som jej povedala, že ja nič necítim a že sa jej to asi zdá a pustila som sa do šacovania tašiek, ktoré priniesla z potravín, dúfajúc, že mi nezabudla kúpiť nejaký keksík.

Keď nadišiel deň babkiných narodenín, z hrdosťou som jej podala najlepší dar, vyrobený s láskou od najšikovnejšej vnučky, akú si len mohla priat'.